

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐὶν ἕκτον διατρέχον καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν εἶδρα μας ἢ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιακόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ἄ τ ῶ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δέν θά πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ Ἀπριλίου κι' ἐνάτη
καὶ μεγάλας χαρᾶς ἴσ'το Παλάτι.

Πέντε κι' ἑπτακόσα,
πανηγύρια τόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. —

Κύττα γύρω, μπεχλιδάνη,
τὸν ντουγιὰ μας ἔνω κάτω,
ἀνθοπόλεμος θά κάνη
τὸ γνωστό τὸ Κομητάτο.

Ἄνθοπόλεμος θά γίνη
ἴσ'το Ρωμαϊκό καμίνι,
καὶ θά πέρτουν σάν βροχὴ
ἄνη πάγκαλα καὶ ρόδα,
καὶ θ' ἀφήσουν ἐποχὴ
καὶ θά γίνουν εἶδος μόδα.

Ἄνθοπόλεμος θ' ἀνάψη ἴσ'των εὐτυχῶν τὸν ἄλουν
κι' ὄλη θά μοῦρα ἢ σφαῖρα,
καθὼς βλέπεις ἐδῶ πέρα
ἕνας πόλεμος ἀμείως διαδέχεται τὸν ἄλλον.

Πάντα κίνησις καὶ μένος ... πρῶτα πόλεμος μὲ βόλια,
ποῦ δέν πέρνουν φωτιὰ,
καὶ κατόπιν μὲ χαρτιὰ,
κι' ὅστερα μὲ παπαροῦσις καὶ μοσχιαῖς ἴσ'τα περιβόλια.

Τώρα σ'τῆς ἡμέρας τούταις,
ἴσ'τους καιροῦς μας τοὺς ἀθίνους,
θά σκεπάζομε τῆς βούταις

ἀπὸ ρόδα κι' ἀπὸ κρίνου,
κι' εὐωδίας ἀπὸ πάνω καὶ χαμόγελα καλόκων,
κι' ἀπὸ κάτω, Περικλέτο, ὁσῶδια τῶν σκολῶμων.

Μὰ τὰ μάτια σου γαρῖδα νὰ τὰ κάνης, μπεχλιδάνη,
μὴ εἶ παρασούρ ἢ πλάνη,
καὶ τὸ μῦρον καὶ τὸ χρῶμα,
καὶ πατήσης ρόδων στρώμα.

Ἄουο βλέπεις γῆν ἐκ ρόδων
φεύγε, σκύλε τῶν τριδῶν,
ἀπὸ κάτω θάβρης βούτα
καὶ θά σκούξης ἀτείνει τοῦτα ἴα

Δεῦτε πλύνουμε τοὺς ρύπους
μὲ καλόκων εὐωδίας,
δεῦτε δρᾶμομεν εἰς κήπους
μ' ἐρυθροῦς ζουρλομανδύας.

Ἄνθεστῆρια προβάλλουν,
ὦρα τελετῶν ἀθίνων,
καὶ ξανὰ τὰ στήθη πάλουν
τῶν ἀνθεστῶν Ἑλλήνων.

Μὴ κανένας κατῆφις
ἴσ' Ἄνθεστῆρια χαζεύη,
Ἄργς τῶν ἀνθεστῶν
ἴσ'τους μπαξέδες μᾶς μαζεύη.

"Όπλα ρόδινα βασιάζει· κι' ἔξ' ἀθίων φέρε· στίμματα
κι' ὁ χυμὸς τῆς παπαρούνας εἶναι σύμβολόν του κι' αἷμα,
τώρα κάθε νέος ἦρος
πέφτει μέσα 'σὸ γρασίδι,
ὅπου τὸν προμτίνει· τσίφρος
μὲ τὸ λάδι καὶ τὸ ξύδι.

Τώρα τρέχουν μέσα 'στ' ἄνθη τῶν γενναίων ἢ πατοῦναις
καὶ γελοῦνε τὴν Τουρκία...
ρίξε μου ὁρὸ παπαρούνας,
νὰ σοῦ ρίξω ὁρὸ κουκιά.

Τώρα πάνδημος ἡ στίμης καὶ ροδόστρωτα κρεβάτια,
ἢ δὲ γῆ τοῦ Παρθενῶνος,
ποῦ γεννᾷ τὰ ρόδ' ἀφθόνως,
δὴν τὰ βγάξει γιὰ τὰ μάτια,
μὰ τὰ βγάξει, Περικλίτο, γιὰ Ρωμηρὸς υπερηφάνους,
καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα νὰ τὰ πλέκωμε στεφάνους.

Εἰςέυρε πῶς τέτοια μούτρα κάθε δεύτερο λεφτὸ
θὰ χρειάζονται στεφάνι,
καὶ γιὰ τοῦτο καὶ γι' αὐτὸ
κι' ἀπὸ βούταις ρόδα βγάινε.

Δεῦτε δρεψίωμε ἀφθὸς γλυκυτάτους καὶ ναποὺς
τῆς ἀνοίξεως καρπούς,
στεφανώσωμεν κροτάφους
εὐγενεῖς πολεμιστῶν,
στεφανώσωμεν καὶ τάρους
φυγοδίκων καὶ ληστῶν.

"Ἐλα στέψε ροιζγκόταις, τρικανὰ καὶ πετραχήλια,
κάνε κράνος μὲ πανοίδες καὶ φτερὰ μὲ χαμομήλια,
κάνε, βρε, καὶ μὲ μαρούλια σακκαράκις καὶ χαντζάρια
καὶ στολισοὺ μὲ σπαλιτάς ἀπὸ κόκκινα παντζάρια,
κι' ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων, βάλτε δυναταῖς φωνάρις,
κόψε τ' ἀγκιναροκουκία, πάτσης 'στῆς ἀγκιναίρας.

'Ανθεστήρια προβάλλουν, σῆκω, Περικλῆ νυθρῆ,
καὶ σπαθὶά τροπαιοφόρα
σκίπασι τὰ μ' ἄνθη τώρα,
νὰ μὴ φαίνονται κηλίδες τῶν αἰμάτων ἔρυθρα!

"Ἰτε, παῖδες, 'στὸν ἀγῶνα, ~~πολέμου~~
πόλεμος νὰ πάη νόνα,
καὶ τὴν γῆν τῶν περοπόδων,
ποῦ τὸ τύμπανον ἔχει,
νὰ τὴν κατακλύση ρόδων
ἀτελειώτους βροχῆ.

"Ἐλα 'στοὺς ἀνθοπέλιμους τῶν Ἑλλήνων νὰ τρυφήσης,
καὶ κουκούλωσι τοὺς ὄλους ~~τοὺς~~
μὲ στεφάνους μυροδόλων,
καὶ ξεσκίπαστα μονάχα τὰ ρουθούνια των ν' ἀφήσης,
νὰ μὴ πάθουν ἀσφυξία
κι' ἔτσι δὲν ἀξιοθῶν
μιά φορὰ νὰ βραβευθῶν
μὲ κόνιους Εὐταξία.

Μὴ λυπῶσαι τὰ λουλούδια, νὰ τὰ ρίχνης σ' ὅποιον βλέπεις,
ὄλους κρίνε τους ἀξίους καὶ κανένα μὴ λυπῆς,

μὰ πρὸ πάντων παπαρούνας, Περικλίτο μου, νὰ δρέψης,
τούταις ἄλλοις ἔχουν μείνει μὲ τὸ χρῶμα τῆς ἴτροπῆς.

Στέψε πάλι καὶ τὸν Στόλο,
ποῦ τὸν ἔστειλαν 'στὸ Βῆλο,
κι' ἀπ' ἐκεῖ στεφανομένους μὲ Μαγιμάτικα στεφάνια
μὰς μνηγὸ πῶς εἶναι φόβος μήπως σπάσουν τὰ καζάνια,
πῶς δουλεγαῖς μὲ φρονταῖς τρέχουν, καὶ πῶς τώρα παρ' ἑλπίδα
κάθε 'λίγο καὶ λιγάκι ξεβιδόουνε καὶ μὴ βίδα.

Πῶς ἐγάλασαν σωλῆνες,
πῶς ξεσφρηώθηκαν σφῆνες,
πῶς ἐσάπισαν κατάρτια, καὶ ζητοῦν ἐπιτροπαις
γιὰ νὰ 'δούνη τῆς προκοπαῖς.

Κἄν ἐσάπισαν κατάρτια, κἄν μὰς τρώει σάπιο κἄτι,
ποῦ δὲν φαίνεται 'στὸ μάτι,
κἄν ἐσάπισαν τὰ ξύλα,
κἄν ἐρρήμαζε σαπίλα
καὶ τῆς ρίζαις καὶ τὰ φύλλα.

Ξαναστήψε τῆς Παιδείας τὸν ἀθάνατο Θανάση,
ὅπου 'πῆρε παγανιά
τῆς Ἑλλάδος τὸν ντουναῖ,
κι' ἔχει μέσα του σεκλέτι τὰ μουρέλια νὰ γυμνάσης,
καὶ νὰ πῆξη τὸν πυρήνα νέου μέλλοντος στρατοῦ,
καὶ νὰ πάρη καὶ νὰ δώση,
καὶ ταῦτά νὰ παλαβώση
μὲ ταμποῦρα νύκτα 'μείρα, ραπατάου ραπατοῦ.

Ξαναστήψε τὸν Θανάση, τῶν νηπίων τὸν ἀστέρα,
κάθε βρέφος καὶ ταμποῦρο, κάθε βρέφος καὶ παντιέρα.
Ἡ παντιέρα μὰς φλογίζου καὶ στηλῶνουν τὰ κορυμιά,
κι' ἂν 'στὸν πόλεμον τὸν τότε δὲν ἐπήραμε καμμιὰ,
ὅμως τώρα πέντε πέντε τῆς ἀπλόνομε πλαταιαῖς...
'στὸυ πολέμου τὴν φοβέρα
τί τὴν ἔβλω τὴν παντιέρα;
εἶναι φόβος μὴ μ' ἐξάψῃ καὶ πηρόσω 'στῆς φωταῖς.

Π. — Τὰ ζεσιπώτα σου μούτρα μὲ τῆς παπαρούνας τρέβω,
καὶ μὲ σείνταλῆ καρδιά
τὸ ξυλόγιο τὸ σπαθί μου ἂν Ἀριστογιεῖτον κρύβω
μέσα σὲ μυρτιάς κλαδιά.

"Ἄς δροσίωσωμεν 'στὰς αἰρας τὰς ψυχὰς τὰς διαπύρους,
ἄς βυζάζωμεν χυμοὺς,
ἄς ὀρμήσωμεν εἰς τσίρους
κἄν ψημένους κἄν ὀμοῦς.

Εἰς τὸν πόλεμον τῶν ρόδων ἄς μὴ στρέψωμεν τὰ ῥῶτα,
καὶ μακρὰν τῶν πρώτων ὀρθῶν
δευτε μιλῶμεν εἰς κήπους τὰ πυρίπνοα μας χνώτα
μὲ πνοὰς παρθένων κρίνων.

Μὴ καὶ τούτου τοῦ πολέμου φροθῶμεν τοὺς κινδύνους,
καὶ καθένας γέρος νέος
ἀτρομήτους καὶ γενναίους
ἄς δεχθῆ καὶ τὰς ὀβιδας καὶ τὰς σφαίρας τὰς ροδινοῦς,
κι' ὕστερ' ἀπὸ τὸν καυγᾶ
μὲς 'στὴν γλῶσση ποῦ σφριγῆ

νά χαράξωμεν τὰ κλέη καθενὸς Ρωμηοῦ Σερδάρη,
ὀγκανίζοντες προόδους σὰν γλυκύφωνοι γαϊδάροι.

Τόκα μία τὸ ποτήρι
'στῶν ἀνθῶν τὸ πανηγύρι.

Ζήτ' ὁ Μᾶης καὶ τὸ γλέντι τῶν Ρωμηῶν τῶν ἀτρομήτων,
ζήτ' ὁ Τσαμπερλαίν, ὁ Ρόμπερτ, κί' ἡ Βουλὴ τῶν Κοινο-
[τήτων,

ζήτω καὶ τοῦ γερο-Κρούγερ, ποῦ τὸν λένε σκοπευτή...
δὲν 'εἰσέβηκαν ἀλήθεια νὰ σκοποῦνται κί' αὐτοί :
εἰσέβηκα ν' ἀκούω Σπίου-Κόπ καὶ Μπλεροντάιν,
κί' Ὑπουργὸν Παιδείας λέγοντο ὅτι βάζωμε τὸν Στάην.

Τόκα μία τὸ ποτήρι
'στῶν ἀνθῶν τὸ πανηγύρι.

Ξαπλωμένους μὲς 'στὰ κλέη, Φασουλῆ, τὰ πατρικά
τῆς ἀρχαίας Ἀντιγόνης ψιθυρίζω χορικά,
ψάλλω τοῦ Σακελλαρίδη τὴν ἀρχαία μουσική,
τὴν ἀλέγγρα, τὴν σκερτσόα, τὴν ἐκκλησιαστικὴ.

Ἄκτις ἤλιου—μάννα μου !
νὰ ζήσης, Ἀδριὰνα μου—

ἰφάνθης ποθ' ὦ βλέφαρον—ὦχ ! Μαργαρίτα ρένια μου,
νταρτνάνα κοντυλίνα μου.

Τὸν λεύκασιπν κινήσσα—λοιμοί' ὅστην Ἀλεξάνδρα,
σ' εἶδα καὶ σὲ λιμπίστηκα ποῦχεις τὸν γέρον ἄνδρα.—

Ὅν Πολυνεϊκὴς ἐπὶ γῆ—καύμους δὲν ὑποφέρω,
βάλε φαρκμάκι 'στὸ γαλι φαρκμάκωσ' τον τὸν γέρο—
πολλά δεινὰ, δεινότερον οὐδὲν ἀνθρώπου πέλει,
ὅταν ἀρχαῖος μουσικός νὰ ξεφτυρώσῃ θέλει.

Κί' ἔψαλα τὴν Ἀντιγόνη
μὲ μιά γλύκα, ποῦ λιγόνει,
μὰ τοῦ Σοφοκλή τὸ φάσμα
μοῦκοψε τὸ θεῖον ἄσμα,
καὶ τὴν ὦραν, ὅπου μόνος
ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λειμῶνος
'τραγουδοῦσα τὸν Ἀργῶθεν φῶτα βάντα πανσαγιά,
δίνει μιά καὶ πέντε φῶρα,
κί' ὅπως ἄλλοτε καὶ τώρα
μ' ἄλλαξε τὴν Παναγία.

Ποῖα μουσική κί' ἐκείνη,
κάθε πῶδι συνεχίνει,
κί' ἔκανε χωρὶς νὰ θέλῃ
καὶ τὸν γέρο τὸν κυρτὸ
μιά νὰ σύρῃ τὸ καγκέλι,
μιά νὰ σύρῃ τὸν κυρτὸ.

Κί' ἐρωτοῦσα περιέργως κἀτι σπουδασμέναις μοῦραις
τί' δηλοῦν αὐτὰ τάρχατα κί' ἡ βαθεῖαις Ἑλληνικούραις,
ὅταν δὲ κί' ὁ μουσοργὸς ὅστην σκηνὴν ἐπέλασε
βλέπω καὶ τὸν Θεοδώρακη,
ποῦει μουσικῆς μεράκι,
κί' ἄλλοι λὲν πῶς ἔδρακρσε, κί' ἄλλοι λὲν πῶς ἔγλεσα.

Φ.—'Ἄκουσε τὰ δὴ τὰδέφρα τοῦ Λαυράγκα τοῦ Διονύσι;
Π.—Τάκουσα μὲ τῶσον πληθὸς ἐν χαρῇ καὶ συγχίνησει,
κί' ἐγὼ τούρριζα μπουκέτα, περιστέρια, δάφναις, λύραις,
καὶ τοῦ φῶναζα : ἀμαίστρο, γρήγορα νὰ ὄης καὶ λῖραις. »

Φ.— Τόκα μία τὸ ποτήρι
κί' ἔλθε γάμων πανηγύρι,
καὶ ὅστην Κίρκυρα πηγαίνω γιὰ νὰ ὤω τὸν μέγαν Δούκα,
ποῦ θὰ πάρ' ἡ Βασιλόπαις,
καὶ σ' ἀρίνω ὅστην Ἀθήνα μὲ χειμῶνος πατατοῦκα
νὰ μαζέψης παληγοῦτες.

Θὰ χαρῶ καὶ θὰ πηδήσω,
παρατῶ τοὺς Ἀθηναίους,
καὶ τρελλά θὰ κελαιδῆσω
τοὺς μεγάλους ἱμεναίους,
ποῦ τὸν Ρωσσιῶν ὁ Τσάρω
πρώτος θὰ γενῆ κουμπάρω.

Πᾶω πάω, Περικίετο, μὲς ὅτῶν γάμων τὰς θαλίαις
νὰ βάρσω τὰ βρολιὰ,
δὲς μου ρόδα Δακελῆαις
γιὰ τῆς νύφης τὰ μαλλιά.

Πᾶω πλούτους νὰ θαυμάσω, χρυσοκέντητα φουστάνια,
πάει κί' ὁ Μητροπολίτης νὰ ἔλογησῃ τὰ στεφάνια,
φεύγει κί' ὁ μεγάλος Κόντης, Περικλῆ σουρτουκλεμῆ,
κί' ἂν ἴσους γάμους ἱπιστήμωσ δὲν ἐκάλεσαν κί' ἐμῆ,
γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ τὴν βελὰδα μου θὰ πάρω
καὶ σειστός καὶ λυγιστὸς ὅτῶν Κορροῦς θὰ βολτατζάρω.

Πᾶω ἄλιγο νὰ γλεντίσω σὲ νησι βασιλικὸ,
ποῦ μᾶς λὲν πῶς θὰ τὸ κάνουν τοῦ Λεβάντε Μονακὸ,
καὶ θὰ παίζου τὴν ρολίνα,
ὦχ ! ψυχῆ μου Καρολίνα,
καὶ θὰ παίζου τέρσο-τίρο, καὶ θὰ παίζου μπακαρῆ,
κί' οἱ Κορριάτες θὰ κλωτσοῦτε μὲς ἴσους δρόμους τὸν παρῶ,
κί' ὅσοι μίσ' ἀπὸ τὴν Λέσχη κακομοιρῆδες θὰ γράνουν
ὅτὸ γνωστὸ Φρενοκομῆτο κατ' εὐθείαν θὰ πηγαίνουν.

Π.—Εὐοί, φῶνάω, τοῦ Δουκοῦ, Εὐὰν τῆς Πριγκηπίσως,
καὶ τῶν δίκων σου κοριτσιῶν νὰ ὄης χαρὰις...

Φ.— Ἐπίσης.

Π.—Καὶ τώρα ὅτῶν εὐδαίμονας τοῦ βασιλείου χρόνους
νὰ ἔρῃς γαμπροὺς πλουσίους,
ἂν ὄχι Δούκας, Φασουλῆ, τοῦλάχιστον Βαρόνους,
ἴστω καὶ Μαρκησίους.

Φ.—Πᾶω πάω, Περικίετο, γιὰ τὸν γάμο τὸν λαμπρὸ,
δὲς μου ρόδα γιὰ τὴν νύφη, ρόδα καὶ γιὰ τὸν γαμπρὸ,
ρόδα καὶ γιὰ τοὺς γονεῖς,
ρόδα καὶ γιὰ τοὺς κουμπάρους,
κί' ὅλους τοὺς ἐπιφανεῖς
καὶ τοὺς πρώτους Γοσποδάρους.

Πλὴν ἂν τύχῃ γιὰ τὸν γάμο νὰ μοιράσουν καὶ παραδές
σὲ καμπόσους φουκαράδες,
τότε τὴν βελὰδα βγάξω,
τὰ παλὰ μου ρούχα βάζω,
καὶ προβαίνω μὲ τὸν δίσκο
καὶ βαρῶ τὸν Καρατσό.

Π.— Σύρε κόσμον νὰ θαυμάσης ἀληθῶς περτωπῆς,
καὶ σὰν ἔλθῃς μὲ τὸ σῆμα καὶ τὸ νὶ νὰ μού τὰ ἴπῃς.

Ὅρα σου λοιπὸν καλῆ,
πάρε κί' ἄσπρασι παχαλιαῖς,
μὰ πρὶν φύγῃς, Φασουλῆ,
δεῖξου κάμποσαις ζυλιαῖς.

